

καὶ ἀβρῶν αἰσθημάτων σας οὐδόλως ἀμφίβαλον. Καὶ λαβὼν τὴν χεῖρά της, πρὸς μείζονα ἐνίσχυσιν τῶν λόγων του περιπαθῶς τὴν ἔθλιψεν εἰς τὴν ἰδικήν του, ἱκετευτικῶς ἐμβλέπων πρὸς τὴν Ἑλένην καὶ προτδοκῶν οὐ μόνον τὴν ζητουμένην συγγνώμην, ἀλλὰ καὶ τι περισσότερον, τὸ ὁποῖον προέδιδον τὰ φλογερὰ βλέμματά των.

Ἡ Ἑλένη, καταληφθεῖσα καὶ ἐκείνη ὑπὸ ἀπεριγράπτου συγκινήσεως καὶ πάθους, δὲν ἀπέσυρε μὲν τὴν κρατουμένην ὑπὸ τοῦ Θάνον χεῖρά της, πλὴν ἐσιώπα μὴ δυναμένη ν' ἀρθρώσῃ λέξιν. Ἡ Ἑλένη διήρχετο μία τῶν κρισίμων ἐκείνων στιγμῶν, καθ' ἃς διὰ παντός ἀποφασίζεται ἡ τύχη μιᾶς γυναικός· ἔτε δὲ αὕτη ἀνέλαβεν ἐν τῇ στιγμαίᾳ ἐκείνης ἀλλοφροσύνης καὶ ἤρξατο λαλοῦσα πρὸς τὸν Θάνον, ἐνῶ δὲ ἴσως ἡτοιμάζετο ν' ἀποκαλυφθῇ ἀμφοτέρων τῶν καρδιῶν τὸν μυστήριον, ἀντήχησαν πλησιάζοντα τὰ βήματα τῶν προσερχομένων συνεταίρων των, οἵτινες διέκοψαν, ὡς εἶδος, τὴν συνέντευξιν ταύτην καὶ ἐξήγαγον τὸ ζεῦγος τοῦτο ἐκ τῆς οὐρανίας ἐκστάσεώς του.

Ὁ Θάνος καὶ ἡ Ἑλένη ἠγαπῶντο καὶ δὲν τὸ ἐγίνωσκον, διότι οὐδεὶς αὐτῶν πρὸς τὸν ἄλλον τὸ εἶχεν ἔτι ἐκμυστηφρευθῇ.

(Ἐπετα: συνέχεια)

Φ. KAPPEP

Ο ΑΙΧΜΑΛΩΤΟΣ ΤΟΥ ΚΑΥΚΑΣΟΥ

(Ἐκ τῶν τοῦ Ρώσου Α. Πουσκίνου. *).

ΑΦΙΕΡΟΥΤΑΙ ΤΩ ΑΞΙΟΤΙΜΩ

Κ. ΑΝΔΡΕΑ ΚΕΦΑΛΛΗΝΩ.

Οἱ Κιρκάσιοι ἀπειρηκότες διαμένουσιν ἐν τῷ στρατοπέδῳ λαλοῦσι περὶ

* Ὁ διασημότερος αὐτοῦ τῆς Ρωσίας ποιη-

τῶν κινδύνων τῆς μάχης, τῆς καλλο-
νῆς τῶν πολεμίων, τῆς ἡδύτητος τοῦ
ἀγρίου βίου· διεξέρχονται τὰς ἐπὶ τοὺς
ἐχθρικοὺς τόπους ἐπιδρομὰς αὐτῶν, τὴν
εὐστροφίαν τῶν εὐθυδῶλων βελῶν, τὰ
ἐπινοήματα τῶν συνετῶν ἀρχηγῶν, τὴν
καταστροφὴν τῶν ἐμπρησθεῖσάν κομῶν,
τὰς τρυφεράς θωπείας τῶν μελανοφά-
λων αἰχμαλῶτων. Οὕτω συλλαλοῦσιν
ὑπὸ τὴν σιγὴν τῆς νυκτός, ἐνῶ ἡ σε-
λήνη ἐν τοῖς ἀτμοῖς διαλευκαίνεται. Αἶ-
φνης παρίσταται τις ἱππεὺς ἔλκων δε-
δεμένον νεαρὸν αἰχμαλῶτον. «Εἶνα»
«Ρῶσος» ἀνακράζει ὁ νικητὴς Κιρκά-
σιος· ἐν τῇ κραυγῇ ἐκείνῃ ἅπαν τὸ
στρατόπεδον προστρέχει μανιώδες καὶ
πᾶσα καρδιά φρυάσσει πρὸς ἐκδίκη-
σιν. Ὁ αἰχμαλῶτος ἄφωνος, πεπαγω-
μένος, ἀκίνητος ἵσταται ἔχων τὴν κε-
φαλὴν κεκλιμένην καὶ ἄστατον τὴν
κόμην· δὲν θεωρεῖ τοὺς πολεμίους· δὲν
προσέχει εἰς τὰς ἀπειλὰς καὶ τοὺς θρυγ-
μοὺς· σικὰ θανάτου φαίνεται διαμαυ-
ρίζουσα τὸ πρόσωπόν του καὶ νεκρικοῦς
πάγος ἔρπων περὶ τὰ μέλη του.

Διαμένει κατὰ γῆς καταλελειμμένος
καὶ μόνος· περὶ τὴν μεσημβρίαν γλυ-
κὺς σπινθὴρ τοῦ ἡλίου ἀκτινοβολεῖ ἐπὶ
τοῦ μετώπου του· λαβὼν ἀναψυχὴν ἐκ
τῆς γλυκειᾶς ἐκείνης θερμότητος αἰσθάν-
νεται ἑαυτὸν ἀναγεννώμενον, καὶ μικρὸν
κατὰ μικρὸν ἀνήγειρεν ἀπὸ τοῦ ἐδάφους
τὸ ἀσθενὲς πλευρόν· στρέφει βραδέως τὰ
ὄμματα πέραξ καὶ ἐνθα προσηλοῖ ταῦτα
οὐδὲν ἕτερον διακρίνει ἢ ἄβαντα ὄρη,
ληστρικοῦ λαοῦ ἄστυον, δούλωμα καὶ
φυσικὴν τῶν Κιρκάσιων ἀκρόπολιν. Τῇ-
ρεῖ ἀμυδρὰν καὶ συγκεχυμένην τῶν συμ-
βάντων ἰδέαν· ἀκούει ἡχοῦς· τὰς ἀ-
λύσεις, αἵτινες τῷ ἐπιβαρύνουσι τοὺς
πόδας· ὁ φρικώδης ἐκεῖνος ἦχος τῷ ἀγ-
γέλλει τὴν ὀλεθρίαν αὐτοῦ κατάστασιν·
ἤδη δὲν θεωρεῖ οὔτε τὴν γῆν οὔτε τὴν

τῆς ἐγεννήθη κατὰ τὸ 1777 καὶ ἐφανεύθη μενε-
μαχίας κατὰ τὸ 1836. Κατέλιπεν οὐκ ὀλίγα
πεζὰ καὶ ποιητικὰ ἔργα, ἐν οἷς καὶ τρία ἐκτετα-
μένα ποιήματα, θεωρούμενα ὡς τὸ ἄκρον ἄκρον
τῆς Ρωσικῆς ποιήσεως.

οὐρανόν· χαίρει, προσφιλέ· καὶ ἁγία ἐλευθερία, χαίρει! ... Εἶναι αἰχμάλωτος.

Εὐρίσκεται ἐν περιφράγματι ἐξ ἀχρύρων, συνεχομένων πρὸς τὰς καλῶς τῶν ληστῶν. Οἱ Κιρκάσιοι πλανῶνται κατὰ τὴν χλόην· οὐδεὶς παρατηρεῖ τὸν νεαρόν Ρῶσον. Πρὸ αὐτοῦ ἐκτείνονται αἱ θαλαῖαι τοῦ Καυκάσου κοιλάδες, θάλλοντα ἄλσιν ἐνδεδυμέναι· ἄνω δὲ ἴστανται ἐν εἰδὲ ἀμφιθεάτρου τραχεῖαι γραμμαὶ πάγων· θλιβερά καὶ ἔρημος ἀτραπὸς ἀνέρχεται κατὰ τὰς ἀνωφερίας τὰς τας καὶ εξαφανίζεται κατὰ τὰ ἄγρια ἐκεῖνα δάση· ἐν τοιαύτῃ θεᾷ τὸ στήθος τοῦ ἀτυχοῦς· πάλλιν συγκινηθὲν ἐκ βιαίων συγκινήσεων... Ἡ ἀτραπὸς ἐκείνη ἄγει εἰς Ρωσίαν, ἔνθα ἀγέρωχος, εὐτυχὴς τὰ ὠραιότερα αὐτοῦ ἔτη διήλθεν, ἔνθα ἐγεύσατο τοῦ βίου τὰς πρώτας χάριτας, ἔνθα τοσοῦτον ἡγάπησεν, ἔνθα τοσοῦτον ὑπέρβεν, ἔνθα, τέλος, καταλιπὼν ἐν τῷ στροβίλῳ τῶν παθῶν τὴν ἐλπίδα, τὴν εὐθυμίαν, τὴν ἐπιθυμίαν, ἀνέλαβε τὰς ἀπάτας τῆς ἀκμαίας ἡλικίας. Τότε διέγνω τοὺς ἀνθρώπους καὶ προσσηκόντως ἔμαθε νὰ ἐκτιμῇ τὴν δραπέτιδα ἡμῶν ὑπαρξίν· μεταξὺ τῶν ἀνθέων τῆς φιλίας συνήνησσε τὸν βρόχον τῆς προδοσίας· ἐν τῷ σκοπέλῳ τοῦ ἔρωτος ἀπερρόφησε δηλητήριον· ἄθρομα ματαιότητος, ἢ ἀπὸ μακροῦ χρόνου ἀπηχθάνετο, σκοπὸς ἀτίμου κακολογίας καὶ ἐπονειδίστου συκοφαντίας, κατέλιπε τὴν πατρικὴν μόνην καὶ, ἀποστάτης τῆς κοινωνίας, ἤπλωσε τὰ πτερὰ ἐπὶ μονήρους ὄχθης, ὁδηγὸν καὶ σύντροφον ἔχων τὴν ἐλευθερίαν.

Ἄλλ' ἤδη ἐμνηδενίσθησαν οἱ σκοποὶ του, διεψεύσθησαν τὰ τελευταῖα αὐτοῦ ἐνδάλματα· ἡχημαλώτισθη. Κλίνει τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τραχεῖς λίθου, ὃν περιχυτοῦσιν αἱ τελευταῖαι ἀντανκλάσεις τοῦ ἐσπερίου κνέρου, καὶ ἀναμένει τὴν θάνατον. Ἦδη ἐσθῆσθη τὸ φῶς τῆς ἡμέρας· μακρόθεν ἀναγεύρεται θόρυβος· ἐπανερχονται οἱ λησταί, μὲ δρέπανα ὠπλισμένοι· ἡ ἀνθηρακὴ σπινθή-

ρίζει ἐν τῇ ἐστίᾳ· μικρὸν κατὰ μικρὸν ὁ θόρυβος ἐξασθενεῖ, ἡρεμία δὲ καὶ ἀναπαύσις ἐπὶ τῇ γῆς ἐξαπλοῦνται. Ἡ σελήνη ἀραιεῖ τὸ σκότος καὶ διὰ τῆς παλλούσης ἐκείνης λάμπει διακρίνεται βυσσικίον, ὑπερ ἀναπηδᾷ ἀφρίζον, καὶ τὰ νέφη ἐντυλίστοντα τὸν θόλον ἐκείνον κατὰ τὰς ἡμέρας τῶν ὀρέων κορυφᾷ· πλὴν τίς ἐκεῖνος, ὅστις προφυλακτικῶς καὶ βραδέως προβαίνει ὑπὸ τὸ φέγγος τοῦ νυκτερινοῦ ἀστέρος. Ὁ Ρῶσος ἀνεγείρεται· διωρᾷ προσεγγίζουσαν κόρην Κιρκασίαν· τὴν θεωρεῖ μετὰ θλίψεως καὶ κράζει· «εἶναι ἄναιρον ὅ,τι βλέπω, εἶναι σκιά πλασθεῖσα ὑπὸ τῆς παπλανήμενης μου φαντασίας;...» Μεθ' ὠρχίου προσώπου, περιστεμαμένου ὑπὸ μειδιάματος συμπαθείας, γονυπετεῖ ἡ παρθένος παρὰ τὸν αἰχμάλωτον, προσφέρουσα αὐτῷ κύπελλον, περιέχον κοῦμα ἵππειου γάλακτος καὶ ὕδατος (Kumi). Οὗτος ἀρπάζει τὸ κύπελλον, ἀλλὰ δὲν διανοεῖται νὰ γευθῇ τοῦ περιεχομένου· ῥοφᾷ τὰς ἀπὸ τῶν ὠρχίων ἐκείνων ἀμμάτων ἐκχυνομένας ἡδέας ἀκτῖνας, κ' ἐρωτευθεὶς τὴν ὠρχίαν ἄγνωστον, μοχθεῖ, ἀλλ' εἰς μάτην, νὰ νοήσῃ τοὺς κινουμένους τὰ ῥόδινα ἐκεῖνα χεῖλη ἤχους. Δὲν εἰσδύει εἰς τὴν ἔννοιαν λέξεων, ἀλλ' οὐδέποτε πρότερον ἤκουσεν, ἀλλ' ὅμως αἰσθάνεται τὴν χάριν τοῦ βλέμματος ἐκείνου, τὴν πορφύραν τῶν παρειῶν, τὸν τόνον τῆς φωνῆς, ἥτις τῷ λέγει «θάρρος»· ἤδη ὁ αἰχμάλωτος αἰσθάνεται ἑαυτὸν ἡττον βεβαρημένον ἀναζωογονοῦνται αἱ δυνάμεις του· ἐγείρει τὴν κεφαλὴν καὶ σβέννυσι τὴν δίψαν του ἐν τῷ προσαναχθέντι κράματι. Εἶτα ἐπανακλίνει τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ λίθου· δὲν ἀποτρέπει τὸ ὄμμα ἀπὸ τῆς εὐγενοῦς κόρης, ἥτις ἴσταται παρ' αὐτῷ, ὅπως τὸν παρεγορήσῃ αὐτὴ ἐξακολουθεῖ ὁμιλοῦσα αὐτῷ, καίπερ μὴ δυναμένη νὰ τὴν νοήσῃ, καὶ ὁμιλοῦσα στενάζει, αἱ δὲ ζανθοὶ αὐτῆς ὀφθαλμοὶ μαρμαίρουσιν ἐκ δακρύων.

Ὁ χρόνος παρέρχεται, ὥστε τὸ κῶμα· δέσμιος ὁ αἰχμάλωτος διέρχεται τὰς

ἡμέρας φυλάσσω τὰ ποίμνια κατὰ τὰ ὄρη· τὸ κρυερὸν τόξον σπηλαίου τὸν ὑπερασπίζει· κατὰ τῆς θερμῆς τοῦ ἡλίου· καὶ ὅταν ἡ σελήνη ἀνεγειρήται ἐπὶ τὰς κοιλάδας, ἡ εὐγενὴς παρθένος, παρεισθύουσα δι' ἀποκρύφου καὶ μυστικῆς ἀτραποῦ, τῷ προσκομίζει κοῦμι ἐκ μέλιτος καὶ λευκοῦ ἀλεύρου κέχρους· διανέμεται μετ' αὐτοῦ τὸ κρύφιον γεῦμα, καὶ κατὰ τὸν χρόνον τοῦτον ἀδίαλειπτως παρτηρεῖ τὸν ξένον. Μετὰ τὸ πέρας τοῦ γεύματος τῷ μέλει ἄσματα τῆς Γεωργίας διὰ τῶν νευμάτων τῷ ἐξηγεῖ τὰς ἀκατανοήτους λέξεις καὶ πειράττει τὰ ἐντυπώθη εἰς τὸν νοῦν τοῦ Κιρκασίαν τινὰ λέξιν. Αὕτη ἤδη πρῶτον ἔρχετο, ἤδη πρῶτον αἰσθάνεται τὴν ἡδονήν· ἀλλ' ὁ Ρῶσος δὲν δύναιται ν' ἀνταποκριθῇ πρὸς τὴν εὐρυά, πιστὴν, οἰκίσαν ἐκείνην διάθεσιν· ἴσως φοβεῖται μὴ αὐτὴ ἀνάψῃ παλαιὰν φλόγα ἀπὸ πολλοῦ λωπήτσας. Ἡ νεότης δὲν οἶχεται αἰφνιδίως, ἡ ἀρετὴ αὐτῆς δὲν μὲν ἐγκαταλείπει διὰ μιᾶς, καὶ πολλὰς ἐν προβάσει ἡλικίας ἀπολαύμεν ἡδονῆς ἀπροσδοκήτου· ἀλλ' οὐδέποτε σ' ἀνευρίσκει, προσφιλὴς πλάνη τοῦ πρώτου ἔρωτος, οἷστρε οὐράνιος τοῦ πρώτου πάθους· ὅχι, οὐδέποτε ἐπανέρχεται.

Ὁ αἰχμάλωτος ἐθλίβετο ἐπὶ τῇ ἀπολεσθείσῃ ἐλευθερίᾳ τοῦ καὶ ἀπηλπίζετο, ἀναλογιζόμενος τὸ νέον καὶ σκληρὸν πεπρωμένον. Κατὰ τὰς δροσερὰς τῆς πρωῒας αὐρὰς ἴστατο μεταξὺ τῶν λασίων σκοπέλων λυπούμενος· ρίπτει τὸ ὄμμα ἀπληστον ἐπὶ τῶν μεμακρυσμένων κορυφῶν τῶν λευκῶν, κυανοχρόων, ὑποξάνθων ὄρεων, εἰκόνας θαυμασίας ἐξωγραφισμένης ὑπὸ τῆς φύσεως· αἱ κορυφαὶ αὐτῶν τῷ φαίνονται ὡς περ θρόνοι τῶν αἰώνιων νεφῶν καὶ τῶν τρικυμιῶν. Ἐν μέσῳ τῶν υπερτάτων ἐκείνων κορυφῶν ἀνυψοῦται ὁ Ἑλβαρος, δικέφαλος κολοσσὸς, περιβεβλημένος διάδημα ἐκ πάγου, ρῦτινος· ἡ λάμψις ἀμιλλάται πρὸς τὸ τῶν ἀστέρων φέγγος. Ὅτε συνερρήγυντο τὰ βέ-

λη καὶ ἀντήχει ὁ στεναγμὸς τοῦ ἡ-
χου, μεμιγμένος πρὸς τὸν τῆς λαίλα-
πος, ποσάκις ὁ αἰχμάλωτος δὲν ἔστι
ἀκίνητος ἐφ' ὑψώματος ὑπερκειμένου
τοῦ στρατοπέδου (aül)· Τὰ νέφη ἐ-
κυμάτιζον ὑπὸ τοὺς πόδας τοῦ στή-
λη κόνεως περιεδινεῖτο κατὰ τὴν στέπ-
πην· ἡ ἔλαφος περιδεῆς ἐκρύπτετο ἐν
τῷ σπηλαίῳ· οἱ ἀστοὶ ἀνήσυχοι ἵπτατο
περὶ τοὺς κρημνοὺς, ὀξεῖαι ποιοῦντες
βοήν· ὁ δοῦπος τῶν ἵππων, ὁ μηχανθ-
μὸς τῶν ποιμνίων συναπετέλουν χορὸν
ὑπὸ τὸν ἦχον τοῦ στροβίλου. Ἡ χιών
καὶ ἡ βροχὴ ἔτριζον ἐπὶ τῶν λειμώνων·
μυριοὶ χεῖμαρροι, ἐν μιᾷ στιγμῇ σχη-
ματιζόμενοι, κατήρχοντο ἀπὸ τῶν ὄ-
ρέων, διασχίζοντες τὴν γῆν. Ἐν τοῦ-
τοις ὁ αἰχμάλωτος μόνος ἐπὶ τῆς κο-
ρυφῆς, ἐκτεθειμένος εἰς τὴν βροχὴν καὶ
τὰς ἀστράπας, ἀνέμενε τὴν ἐπάνοδον
τοῦ γαλιηνφόρου ἡλίου καὶ μετὰ μυσ-
τηριώδους εὐχαριστήσεως προσέβλεπε
τὴν μακρίαν τῆς θυέλλης.

Ἀλλὰ, μετὰ μείζονος ἔτι εὐχαριστή-
σεως, παρστήρει τὰ ἔθιμα τῶν λαῶν ἐκεῖ-
νων, τὰς θρησκευτικὰς αὐτῶν τελετὰς
καὶ τὸν τῆς ἀνατροφῆς τρόπον· ἐθαύ-
μαζε τὴν φιλοξενίαν, τὴν ἀπλότητά,
τὸ πολεμικὸν ὀρμέμφυτον τῶν ὀρεσι-
βίων· τὸν ἐγούτσεν ἡ χάρις τῶν κει-
νήσεων, ἡ εὐκνησία, ἡ ῥώμη τῶν βρα-
χιόνων τῶν ἡρέσκετο βλέπων τὸν νεκ-
ρὸν Κιρκάσιον, ὅστις, φέρων μικρὸν ἐπὶ
τῆς κεφαλῆς κάλυμμα καὶ περιβλήμα
(burea) περὶ τοὺς ὤμους, κάμπτων τὸ
στήθος ἐπὶ τοῦ ἐφιππίου, ρυθμίζων τὸν
πόδα ἐπὶ τοῦ ἀναβολέως, ἐλάυνει κατὰ
τὰς ἀχανεῖς ἐρήμους ἐπὶ τῶν πετρῶν
γενναίου ἵππου, καὶ οὕτως ἀπὸ παι-
δὸς συνοικεῖται πρὸς τοὺς κινδύνους
τοῦ πλάνητος βίου. Ἡς Κιρκάσιος ἐν-
δύεται σιδήρον· ἐπὶ τῶν ὄπλων αὐτοῦ
ἀνατίθεται τὴν τιμὴν καὶ εὐτυχίαν τοῦ
πάντοτε φέρει θώρακα, τυφέκιον, φα-
ρέτραν, βέλος, ξιφίδιον, βρόχον· τοιοῦ-
τον φορεῖται εἶναι ἐλαφρὸν δι' αὐτὸν,
καὶ φέρεται ταῦτα οὕτως, ὥστε οὐδένα
θύρβαν ἐμποιοῦντι, καὶ ὅταν αὐτὸς τρέ-

χη. Πᾶς Κιρκάσιος ἔχει τὴν ὄψιν ἀδάμαστον καὶ διηνεκῶς μάχεται πρὸς τὸν ἐράθυμον Κοζάκον. Ὁ Κιρκάσιος ἔχει ὡς θησαυρὸν καὶ σταθερὸν φίλον τὸν ἵππον του· μετὰ τούτου κρύπτεται ἐν σπηλαίῳ ἢ ὑπὸ πυκνὴν χλόην· αἶφνης ὁρμᾷ κατὰ τοῦ διαβάτου, ὡς ἀστραπή· εὐθὺς τὸν καταβάλλει, τὸν περιελίσσει βρόχῳ, καὶ σύρει τὸν δυστυχῆ κατὰ τοὺς κρημνοὺς καὶ τὰς φάραγγας· ὁ ἵππος προσθίγει τὴν γῆν διὰ τῆς κοιλίας· πανταχοῦ ἀνοίγει δρόμον, διὰ τῶν λιμνῶν, χαράδρων, βάλτων, κρημνῶν· γραμμὴ ἐξ αἵματος σημειοῖ τοὺς τόπους, οὓς διήλθεν· ἰδοὺ προσεγγίσαντες εἰς πλημμυροῦντα χεῖμαρρον· δὲν ἴσταται διὰ τοῦτο ὁ ἵππος, ἀλλ' ἀπτόντος ὁρμᾷ εἰς τὸ ἀφρίζον ἐράθρον· ὁ δ' αἰχμάλωτος, βεθυισμένος μέχρι στήθους ἐν τῷ θαράθρῳ, ἀπογεύεται τοῦ βορβορώδους ὕδατος καὶ ἐπικαλεῖται τὸν θάνατον νᾶ τὸν ἀπαλλάξῃ ἀπὸ τοσούτων ταλαιπωριῶν· ἀλλ' ὁ ῥωμαεὺς ἵππος ἤδη προσήγγισε τῇ παραλίᾳ καὶ ἤδη ἀναλαμβάνει τὸν δρόμον του κατὰ τὴν ἔρημον.

Ἐνίοτε ὁ Κιρκάσιος, ὅταν ὁ μέλας τῆς νυκτὸς πέπλος τοὺς λόφους περιελίσσῃ, κατατίθουσιν ὑπὸ τὴν χλόην ἢ ἐπικρεμᾷ ἐπὶ τῶν κλάδων τῶν περὶ ξυδένδρων τὴν ἀσπίδα, τὸ ξίφος καὶ τὸν θώρακα, τηρεῖ δὲ παρ' ἑαυτῷ τὴν φαρέτραν καὶ τὸ βέλος· εἴτα ἡρέμα καὶ ἀποφασιστικῶς εἰσέρχεται εἰς τὰ ὀρμητικὰ κύματα. Ἡ γῆ ἡρεμεῖ· ὁ ποταμὸς ζεεὶ καὶ παφλάζει· ἡ σχεδία ἐπιπλέει φέρουσα, ὡς λέμβος, τὸν εὐτολμον κακοποιόν· οἱ Κοζάκοι, διακεχυμένοι κατὰ τὴν ἀκτὴν καὶ τοὺς λόφους, ἐρειδόμενοι ἐπὶ τῶν δοράτων, θεωῦνται τὸν χεῖμαρρον, πάσης ὑπονοίας κενοί· ἤδη ὁ ἀνθρωποκτόνος ἴσταται παρ' αὐτοῖς καὶ τοὺς ἐπαπειλεῖ. Τί, ὦ Κοζάκε, διαλογίζεσαι; Μὴ ἀναπολεῖς τὴν ἀρχαίαν ῥώμην, τὰς ἀγρυπνίας, τὰς πρὸ τοῦ ὑπὲρ πατρίδος ἀγῶνος πρὸς τὸν οὐρανὸν ἱκεσίας. Ὡ ἀπιστοὶ ἀναμνήσεις!... Χαίρετε, ἐλεύθερα χωρὶς, στέγῃ πάτριος,

μεγαπρεπῆς Τάναϊ, πυρέσσουσαι μάχαι, ὠραῖαι παρθένοι! Ὁ ἐχέρβαρος ἐχθρὸς ἤδη σὲ ἀτενίζει· ἔλκει τὸ βέλος ἐκ τῆς φαρέτρας, ὅπερ συρίζει. . . . καὶ ὁ ἀτυχὴς Κοζάκος θανασίνας τρωθεὶς σφαδάζει εἰς τὸ ἔδαφος. Ἄλλοτε ὁ Κιρκάσιος ἴσταται παρὰ τῇ ἐστία, ἐν τῷ μέσῳ τῆς οἰκογενείας του, καὶ ὅτε ἀπειρηκῶς ὁ διαβάτης καὶ καταληφθεὶς ὑπὸ τοῦ σκότους, εἰσέρχεται εἰς τὴν καλύβην τοῦ πολεμιστοῦ καὶ κάθηται ἐπὶ ἑδρας, ἐγείρεται ὁ οἰκοδεσπότης πρὸς ὑποδοχὴν τοῦ ξένου, τῷ εὐχεται τὸ «καλῶς ἦλθες» καὶ τῷ προσφέρει ποτήριον οἴνου εὐώδους. Ὁ ξένος, κατακαλυπτόμενος ἐν τῇ ἐκ τῆς βροχῆς σταλαζούσῃ μηλωτῇ του, ἀσφαλῆς ἀναπαύεται ἐν τῷ καπνίζοντι οἰκίσκῳ καὶ τὴν ἐπιούσαν καταλείπει μετὰ δυσαρεσκείας τὸ οἶκημα, ἐν ᾧ διενυκτέρευσε.

Ἐνίοτε οἱ νέοι ἡθροίζοντο, ἵνα ἐορτάσωσι τὸ ἅγιον Βέερμ. διαδιαφόρων παιγνίων· ὅτε μὲν, διανεμόμενοι βέλη, διπέρων τοὺς διασχίζοντας τὰ νέφη αετοῦς, ὅτε δὲ, κατὰ τὸ δοθὲν σημεῖον, ἐφώρμων ἀπὸ τῆς κορυφῆς λόφου, καὶ, ὥσπερ δορκάδες, μόλις προσθίγουσαι τὸ ἔδαφος, συνέτρεχον κατὰ τὰς ἀμμώδεις πεδιάδας.

Ἄλλ' ἡ μονότονος ἡρεμία ἐμποιεῖ ἀπέχθειαν ταῖς ἐν ταῖς μάχαῖς γεννηθεῖσαις καρδίαις· ὅθεν οὐχὶ σπανίως ἐν ταῖς διασκεδάσεσι τῶν ἐορτασίων ἡμερῶν συνήγειρον φοβεράς ἐριδας. Πολυλάκις ἐν μέσῳ τῶν χορῶν καὶ συμποσίων ἐξήτταρπτον τὰ ξίφη, καὶ αἱ τῶν αἰχμάλωτων κεφαλὰὶ ἐκυλίωντο ἐν τῇ γῇ ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἀγρίων τῶν παίδων ἐπευφημιῶν.

Ὁ Ῥώσος ἠρέσκετο παριστάμενος ἐν τοῖς αἵματοφύρτοις ἐκείνοις παιγνίοις, ἀλλ' οὐδαμῶς αὐτῶν μετέτεχε. Καὶ αὐτὸς ἐγεύσατο τοῦ πυρετοῦ τῆς δόξης καὶ ἐνδοξον ἐπεθύμησε τέλος. Μάρτυς σκληρᾶς τιμῆς, καὶ αὐτὸς προεῖδεν ἐκ τοῦ ἐγγύς τὸν θάνατον, ἀπτοήτως ἐκτιθέμενος καὶ μετὰ σταθερότητος ὑπὸ τὰς θανατηφόρους τῶν μαχῶν σφαῖρα.

Μὴ ἀναμνησκέται, τοὺς ἀγῶνας καὶ τὰ συμπόσια ἐκεῖνα θεώμενος, τοῦ χρόνου, καθ' ὃν ἐκάρητο περίξ φίλων περὶ εὐθυμον τράπεζαν, μὴ πιέζει αὐτὸν ἡ ἀνάμνησις παρωχημένων ἡμερῶν, ἀπολεσθεσίων ἐλπίδων. Καταπνίγει ἐν βαθείᾳ σιγῇ τὰς τῆς καρδίας συγκινήσεις καὶ ἀναγκαιτίζει καὶ τὴν ἐλαχίστην ἀναλαμπὴν ἐπὶ τοῦ ἀγερώχου μετώπου του. Οἱ ἄγριοι Κιρκάσιοι, θαυμάζοντες τὴν ἐπιβλητικὴν καὶ γενναίαν αὐτοῦ μορφήν, τὸν ἀπαλλάσσουν τῶν μόχθων τῆς δουλείας, ὑπερήφανοι, διότι ταῖς οὐτὸν ἔχουσιν αἰχμάλωτον.

II

Ἐγὼς ἐπὶ τέλους, ἔγνων, ὃ παρθένη τοῦ Κυκλάσου, τὴν μέθην τῆς ψυχῆς, τὴν ἔκστασιν καὶ εὐδαιμονίαν τῶν αἰσθήσεων! Τὰ ὀμματα σου ἀπαστραπτουσιν ἐξ ἔρωτος καὶ χαρᾶς. Ὅποτεν ἐν τῇ φρίκῃ τῆς νυκτὸς ἐνθερμαίνει τὰς παρειάς σου βωβῶ φιλήματι ὁ Ρῶσος αἰχμάλωτος, ἄπασκ, ἀσθμαίνουσα ἐξ εὐφροσύνης καὶ ἐπιθυμίας, δὲν συλλογίζεσαι, εἰμὴ τοῦτον μόνον καὶ ἀνακραζέεις: «ὦ εὐγενὴ αἰχμάλωτε, πρᾶννον τὸ ἱσκιωσμένον ὄμμα· ἀνάπαυστον τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ στήθους μου, ἐπιλάθου τῆς ἐλευθερίας καὶ τῆς πατρίδος· εἰμὶ πρόθυμος νὰ ζήσω μετὰ σοῦ ἐν τῇ ἐρήμῳ, ὃ τῆς μοίρας μου κύριε! Ἄγχαπσόν με! οὐδεὶς μελανόφθαλμος Κιρκάσιος προσήγγισέ ποτε τὴν στρωμνὴν μου· με νομίζουσι σκληρὰν καὶ ἀνίλεων κόρην. Γινώσκεις ὅποια με ἀναμένει τύχη· πατὴρ καὶ ἀδελφὸς ἀντὶ χρυσοῦ νὰ με πωλήσωσι προτίθενται εἰς πλούσιον, ὃν ἀπεχθάνομαι· θὰ ἱκετεύσω τὸν πατέρα καὶ τὸν ἀδελφόν, καὶ ἂν δὲν καμψῶσιν... ἐγχειρίδιον θέλω εὖρη ἢ δηλητήριον. Ἀκαθέκτος, ὑπερφυσικὴ ἰσχὺς πρὸς σὲ με ὥσθ'· σὲ ἀγαπῶ, ὦ εὐγενὴς αἰχμάλωτε, σὲ ἀγαπῶ, καὶ ἡ ψυχὴ μου εἶναι ἰδική σου...»

Ὁ αἰχμάλωτος παρὰ τῆς μετὰ συμπαθείας, πλὴν ἄνευ συγκινήσεως τὴν ὑπὸ ἔρωτος κυριευθεῖσαν νεάνίδα, καὶ μετὰ ὑπεροῦ προαισθητικὸς ἀκραῖται τοὺς

θελκτικὸς ἐκείνους λόγους. Εἰκὼν ἀποσβεσθεσίων ἡμερῶν διαγράφεται ἐν τῇ διανοίᾳ του καὶ, ἐκ τῆς πλημμύρας τοῦ πόνου καταβληθεὶς, διαρρήγνυται εἰς δάκρυα...

Ἡ θεὰ ἀπεγνωσμένου ἔρωτος πιέζει τὴν κεφαλὴν του βαρύτερον μολύβδου. «Λησμόνησόν με, τῇ λέγει, δὲν εἶμαι ἀντάξιός τῆς καλοκάγαθίας σου· δώρησον τὴν καρδίαν, ὃ παρθένη, εἰς τὸν ἄξιον ταύτης· ὁ τοιοῦτος ἔσται σοι πιστός· θὰ ἐκτιμᾷ τὴν καλλονήν σου, τὸ γλυκὺ βλέμμα σου, τὰ μελίρρυτα φιλήματά σου, τὰ θεῖά σου ἄσπρα... Ἐγὼ, θῦμα τῶν παθῶν, καταναλίσκομαι ἐπιθυμιῶν καὶ ἐνθουσιασμοῦ κενός· παρατήρησον ἐπὶ τοῦ μετώπου μου τὰ σημεῖα ἀτυχοῦς ἔρωτος καὶ ἐνδομύχου πάλης... ἄφρσόν με, πρὸς Θεοῦ, μὴ ἀναξέης τὰς πληγὰς μου. Ἀτυχὴς παρθένη, διατί δὲν σ' ἐγνώρισται πρότερον, ὅποτε ἐπίστευον ἐπὶ τὴν ἐλπίδα καὶ τὰ ὄνειρα τῆς καρδίας; Ἥδη εἶναι λίαν ἀργά· ἡ εὐτυχία ἀπέπτη δι' ἐμέ· ὁ ἀσπὴρ τῆς εὐφροσύνης δι' ἐμὲ ἔδυσεν· αἱ ἀπολωφῆσασαι αἰσθήσεις μου ἤδη δὲν συγκινοῦνται εἰς τῆς φωνῆς τοῦ ἔρωτος...

«Ὅποσον χαλεπὸν τὸ ἀνταλλάσσειν τὸν ἔρωτα δι' ἀδιαφορίας, τὰ θερμὰ δύο ὥραιων ὀμμάτων δάκρυα διὰ κρυεροῦ μευιδιάματος!...

«Ἐνῷ σὺ καταπνίεις τὰ φιλήματά μου μετὰ βραδείας ἀπλησμοσύνης καὶ, βεβουλισμένη ἐν τῇ ἡδονῇ, ἀφίνεις ἀπαρτήρητος νὰ διέρχηται ὁ εὐκίνητος χρόνος, ἐγὼ, ἀφρημένος, ἐν βαθείᾳ σκέψει, διακρίνω πρὸ ἐμοῦ, ὡς ἐν ὀνείρῳ, τὴν θελκτικὴν μορφήν ἐκείνης· τὴν καλὴν ὀνομασίαν, τὴν πλησιάζω οὐδὲν ἕτερον βλέπω, οὐδὲν ἕτερον ἢ αὐτὴν αἰσθάνομαι· καὶ ἐνῷ κεῖμαι παρὰ σοί, σφίγγω εἰς τὸ στήθος μου οὐχὶ σὲ, ἀλλὰ τὴν ἀερῶδην ἐκείνην, τὴν ἀόρατον μορφήν δι' ἐκείνην λούω τὴν γῆν διὰ τῶν δακρύων μου· παντοῦ με ἀκολουθεῖ, καὶ ἄνευ ταύτης ἡ ψυχὴ μου ὀρμαίνει· γὰρ ἀποκλῶ καὶ κατακλεισμένη...

« Ἀφῆσόν μοι λοιπόν τὰς ἀλύσεις, τὰς ἐν τῇ ἐρήμῳ ἀγωνίας, τὴν σκληρὰν ἀνάμνησιν, τ' ἀχώριστ' ἀπ' ἐμοῦ δάκρυα. Ἦκουσας τὰς δυστυχίας μου ἐναγκαλισθῶμεν καὶ. . . ἀποχωρισθῶμεν. Ὁ πόνος παρὰ γυναικὶ ὀλίγον διαρκεῖ· μετὰ μικρὸν θὰ μὲ λησμονήσῃς· θὰ ὑπερνικήσῃς τὴν θλίψιν καὶ θ' ἀγαπήσῃς πάλιν. »

Ἡ χαριτόβρυτος κόρη ἵστατο τὰ χεῖρ-
λῆχουσα ἡμίκλειστα τὰς ὀφρὺς ξηρὰς·
τὸ τεταραγμένον καὶ ἀκίνητον αὐτῆς
ὄμμα ἐξεδήλου ἀπελπισίαν· ὠχρὰ, ὡ-
σπερ ὁ θάνατος, ἔτρεμε κ' ἐτῆρει τὴν
χεῖρα περιπεπλεγμένην ἐν τῇ τοῦ ξέ-
νου· τέλος ἐξέχυσε τὴν ἐσωτερικὴν ἀ-
διμονίαν οὕτω :

« ὦ Ρῶσε, Ρῶσε, πῶς θ' ἀφιεροῦ-
μην εἰς σὲ ἐπὶ ζωῆς πρὶν μάθω τὰς
περιπετείας σου! Νύκτας ὀλίγας ἡ νεα-
ρὰ Κιρκασία ἀνεπαύθη ἐν τῇ κλίνῃ
σου, ὀλίγα ὑπῆρξαν αἱ εὐτυχεῖς ὥραι,
ἅς τῇ ἐπέτρεψεν ὁ οὐρανός· θὰ ἐπα-
νέλθωσι ποτε ; διὰ παντός ἐσθέσθη ἡ
εὐτυχία μου ; θὰ με κατέλιπες, ὦ ξένη,
ἐν τῇ φρίκῃ ; Ἐπράβουν τοὺς πόνους σου
διὰ τῶν φροντίδων μου, ἠγρύπουν πα-
ρὰ τῷ προσκεφαλαίῳ σου κατὰ τὸν τε-
ταραγμένον σου ὕπνον. . . Δὲν ἠθέλη-
σας. Ἀλλὰ τίς ἡ ὥραία αὕτη, ἣν λα-
τρεύεις ; Ἀγαπᾷς, ὦ Ρῶσε, καὶ δὲν
ἀνταγαπᾷσαι ! — Κατανοῶ τὴν θλίψιν
σου, τὸν ἀγῶνά σου. . . συγχώρησον τὰ
δάκρυά μου. . . μὴ γελάσῃς διὰ τὸ
μαρτύριόν μου. . . »

Ἐσιώπησεν· οἱ λυγμοὶ, οἱ στεναγμοὶ
ἐσπάρασον τὴν ψυχὴν τῆς κόρης· ἀπὸ
τοῦ στόματος αὐτῆς ἀπηλείφθη τὸ
ὄνειδος· ἀναίσθητος, πιεζομένη εἰς
τὸ στήθος τοῦ ξένου, μόλις εἶχε
τὴν δύναμιν νὰ κινηθῇ ὁ ξένος, εὐγενῶς
ἀνεγείρων αὐτὴν, τῇ λέγει : Μὴ κλαῖτε
ὦ ἀτυχῇ ! καὶ ἐγὼ δοκιμάζω τὰς προ-
σβολὰς πολεμίας τύχης καὶ τῆς ἀδι-
αφορίας τὴν σκληρότητα. Ἀγαπῶ, καὶ
δὲν ἀνταγαπῶμαι. . . ἀγαπῶ μόνος,
ὑποφέρω μόνος, καὶ θὰ διέλθω τὸν
βίον τοῦτον, ὥσπερ μετέωρον, ὥπερ

ἀφανίζεται ἐν ἐρήμῳ κοιλάδι. . . Ὁ
ἀποθάνω μακρὰν τῆς τοσοῦτο προσπι-
λοῦς ἀκτῆς· αἱ νάπαι αὐταὶ ἔσονται
μοι τάφος. . . καὶ ὁ σίδηρος τῶν ἀ-
λύσεων τούτων θὰ καλύψῃ τὰ ἐξόριστα
ὀστά μου. . . »

Αἱ λαμπράδες τῆς νυκτὸς θαμβοῦν-
ται· τὰ ὄρη ἀπαστράπτουσι λευκὴν
ἐστεμμένην χιόνα. Οἱ δύο δυστυχεῖς
ἀποχωρίζονται ἐν σιωπῇ, φέροντες τὴν
κεφαλὴν κεκλιμένην καὶ τοὺς ὀφθαλ-
μοὺς ἐσκοτισμένους ἐκ δακρύων. Ὁ
αἰχμάλωτος ἐπλανᾶτο περὶ τὸ χωρίον·
ἡ ἡὼς διαδέχεται τὴν ἡῶ, ἡ ἐσπέρα
τὴν ἐσπέραν· ἐπιποθεῖ ἐλευθερίαν, πλὴν
δὲν ἐπιτυγχάνει ταύτης. Ἀναίγαγρος
κυλινδῆται ἐν τῇ θυέλλῃ, ἀνδορᾷς
πηδᾷ ἐν τῇ οὐρίχλῃ, θεωρεῖ περὶ ξυ-
μίζων ὅτι ἀκούει τὸν Κοζάκον λάθρᾳ
ἐπερχόμενον, ὅπως ἐπιπέσῃ κατὰ τοῦ
χωρίου καὶ ἀπελευθερώσῃ τοὺς ἐκεῖ κα-
τεχομένους Ρῶσους. Φωνεῖ. . . ἀλλ'
οὐδεὶς ἀποκρίνεται, καὶ δὲν ἀκούει ἡ
τὸν τῶν ὑδάτων φλοῖσθον καὶ τὸν δοῦ-
πον τῶν θηρίων, κρυπτομένων ἐν τοῖς
σπηλαίοις ἅμα τῇ προσπελάσει τοῦ ἀν-
θρώπου.

Ἡμέραν τινὰ ὁ Ρῶσος ἀκούει ἀπὸ
τῶν φαραγγῶν τῶν ὀρέων Κιρκασίους
κραυγάζοντας « οἱ ἱππεῖς ! οἱ ἱππεῖς »,
εἶτα θόρυβον, συγκεχυμένους ὁλολυγμοὺς
λάμψιν θωράκων, χρεμετισμὸν τῶν ἱπ-
πων. . . ἅπαν τὸ στρατόπεδον ἀπέρχεται
εἰς ἐκστρατεῖαν. Οἱ ἀδάμαστοι τοῦ Ἀρε-
ως τρώφιμοι ἐφορμῶσιν, ὥσπερ καταρ-
ράκται, ἀπὸ τῶν τοῦ Καυκάσου κορυ-
φῶν καὶ πορεύονται, ὅπως ἐν τοῖς σάκ-
κοις θέσωσι τὰς εὐφόρους πεδιάδας
τοῦ Κουβάν.

Ὁ αἰχμάλωτος ἀκούει ἐγγύθεν βῆ-
μα καλῶς αὐτῷ γνωστὸν· διακρίνει
γυναικεῖον κάλυμμα, ὥσει πλέον ἐπὶ τοῦ
ἀνέμου· εἶναι αὐτὴ. Πλανωμένη, ὠχρὰ
ἡ κόρη τῆς ἐρήμου δὲν δύναται ν' ἀρ-
θρώσῃ λέξιν· θλίψις ἐπισκιάζει τὰ
ὥραία ἐκεῖνα ὄμματα, ἡ κόμη αὐτῆς
μέλητος κυματίζει κατὰ τὸ στήθος καὶ
τοὺς ὤμους· ἐν τῇ δεξιᾷ κρατεῖ ρινῶν,

ἐν τῇ ἀριστερᾷ ἐγχειρίδιον· θὰ ἐνόμι-
ζέ τις ὅτι πορεύεται εἰς τινὰ συνω-
μοσίαν ἢ νυκτερινὸν κακούργημα· πῆ-
γνυσι τὸ βλέμμα ἐπὶ τοῦ ξένου καί,
«φύγε», ἀνκραῖζει, «φύγε», οἱ Κιρκά-
σιοι δύνανται νὰ σε συναντήσω-
σι· σπεῦσον. . . μὴ χάνῃς τὴν κα-
τὰλληλον ὥραν. . . λάβε τὸ ἐγχειρί-
διον τοῦτο· οὐδεὶς θ' ἀνακαλύψῃ τὰ
ἔργη σου ἐν τῇ ζοφῳδαί νυκτί. . .»

Οὕτως εἰπούσα, γονυπετεῖ καὶ δι'
ἀσθενοῦς χειρὸς πειράται νὰ θραύσῃ
τοὺς περιβάλλοντας τοὺς πόδας του
δακτυλίους· ὁ σίδηρος τρίβεται ὑπὸ
τὴν ἀδδηπράγον εἴνην· δάκρυ ἀκούσιον
μαρμαίρει ἐπὶ τοῦ βλεφάρου τῆς παρ-
θένου· ἡ ἄλυσις ἐθραύσθη καὶ εἶσαι
ἐλεύθερος·, κρυγάζει, «φύγε». Ἐν τῷ
προσώπῳ αὐτῆς διαχέεται ὁ ἔρω καὶ
ὁ πόνος, οἵτινες σπαράττουσι τὸ στή-
θος τῆς. Ἡ ὀξεῖα αὖρα ἐξογκεῖ καὶ
πλήσσει τὸ ἔνδυμα αὐτῆς. «ὦ πιστὴ
φίλη», κρυγάζει ὁ Ρῶσος, «εἰμὶ ἰ-
δικὸς σου ἐφ' ὅρου ζωῆς· εἰμὶ ἰδικὸς
σου μέχρι τάρου· συγκαταλείψωμεν
τοὺς ἀγρίους τούτους τόπους· ἀπελθε
μετ' ἐμοῦ. . .»

«Οὐδέποτε, ὦ Ρῶσε, οὐδέποτε. . .»,
λέγει ἡ νεάνις, «ὁ κάλυξ τοῦ εἴου ἤ-
δη ἐμαράνθη δι' ἐμέ· τὸ πᾶν ἐδοκί-
μασα· ἀπῆλαυσα τὴν εὐτυχίαν· ὁ χρό-
νος ἐκεῖνος ἤδη παρήλθε. . . Πῶς!
ἀγαπᾷς ἄλλην! . . . ἐπάνευρε καὶ λά-
τρευσον αὐτήν· πρὸς τί νὰ ἐπιθυμῶ
οὕτω; . . . ποῖον δικαίωμα ἔχω ἐπὶ
τῶν διαθέσεών σου; Χαῖρε. . . καθ' ἅ-
πασαν τῆς ἡμέρας στιγμήν θὰ σ' εὐλο-
γῶ. . . Χαῖρε. . . λησμόνησον τὰ θά-
σανά μου, καὶ δός μοι τὴν χεῖρα διὰ
τελευταίαν φορὰν. . .»

Ἄλγος, μεθυσθεὶς ἐξ ἡδονῆς,

ἐκτείνων τοὺς βραχίονας, ἐνγκλιζέ-
ται τὴν ὠραίην Κιρκάσιαν, καὶ διὰ
μακροῦ φιλήματος ἀποχωρισμοῦ ἐπι-
σφραγίζουσι τὴν εἰλικρίνειαν τοῦ ἔρω-
τός των. Μελαγχολικὸν δόντες ἀσπα-
σμόν, κατέρχονται σιωπηλοὶ εἰς τὸν
λόφον. . . Ἰδοὺ· ἤδη ὁ Ρῶσος ρίπτει
εἰς τὸν ποταμὸν ἤδη ἐπιπλέει καὶ
πéριξ ἀφρίζει τὸ ὕδωρ· ἐπωφελεῖται τῶν
σκοπέλων, προσέχει, ἀναπνέει· τότε ἀ-
κούει πῶσιν καὶ στεναγμόν· σύρεται
ἐπὶ τινὸς κρημνοῦ καὶ στρέφει πέριξ
τὸ ὄμμα. . . Ὁ ἀργυροῦς ἀφρὸς διαλάμ-
πει ἐπὶ τοῦ ὕδατος, ἀλλ' ἡ νεκρά Κιρ-
κάσιμ δὲν ἀναφαίνεται οὔτε κατὰ
τὴν ἄκρην τοῦ ποταμοῦ, οὔτε κατὰ
τοὺς πρόποδας τοῦ ὄρους· τὸ πᾶν σι-
ωπᾷ. . . ἐλαφρὰ ἀκούεται ἡ πνοὴ τοῦ
ζεφύρου μεταξὺ τῶν σχοίνων τῆς ἀ-
κτῆς.

Ὁ Ρῶσος κνυτεύει τὸ θυμὸν. Ρί-
πτει τελευταῖον βλέμμα εἰς τὸ χωρίον
(aúl) τὸ ἐκ θάτων περιπεφραγμένον,
εἰς τοὺς λειμῶνας, ἐνθα διῆγε ποιμέ-
νων τὰ ποίμνια, εἰς τοὺς κρημνοὺς, ὅπου
ἔστυρε τὰς ἀλύσεις του, εἰς τὸ ρυάκιον,
παρ' ᾧ ἐξηπλοῦτο τὴν μεσημβρίαν, ἐνῶ
ὁ τραχὺς Κιρκάσιος ἦδεν ἐπὶ τῶν ὀρέ-
ων τῆς ἐλευθερίας ὕμνον.

Ἡ πυκνὴ σκιὰ ἤρξατο ἀραιουμένη,
ἡ ἡὼς ἔλειχε τὰς τῶν ὀρέων κορυφάς·
Προβαίνει ἡ ἡμέρα. Ὁ ἀπαλλαγὴς αἰ-
χμαλώτος ἤδη πατεῖ τὴν εἰς Ρωσίαν
ἄγουσαν· ἤδη τὰ ξίφη τῶν Κοζάκων
ἐξαστράπτουσι πρὸ αὐτοῦ ἐν τῇ πρωί-
νῃ ομίχλῃ καὶ οἱ στρατιῶται φρουροῦν-
τες αὐτὸν ἀναγγέλλουσι τὴν ἄριξίν του.

Ἐν Ἀθήναις, 1878.

Π. Γ. ΚΟΚΚΟΛΗΣ.

Ὁ «Ζηκ. Ἀνθών» δημοσιεύων τὸ ἐπόμενον χαριέστατον καὶ περιπαθέστατον ποίημα, τὸ κατὰ παράκλη-
σιν αὐτοῦ ἀποσταλὲν ἡμῖν παρὰ τοῦ γνωστοῦ τῷ Πανελληνίῳ ποιητοῦ κ. Ἀχιλλέως Παράσχου, ὁμολογεῖ-
μένως ἡξιώθη παρὰ τοῦ εὐφραντάστοι ποιητοῦ μεγάλης τιμῆς, δι' ἣν ἐκφράζει αὐτῷ δημοσίᾳ τὴν ἁ-
πείρον εὐγνωμοσύνην του, συναμα δὲ παρακαλεῖ αὐτὸν νὰ μὴ ἀρῇσῃ ἀτιλεῖς τὸ δημοσιευόμενον ποι-
ήμα του, ἕπερ, βεβαίως, θὰ ἦεν ἀρχὴ μεγάλου ποιήματος.

Σ. τ. Δ.